

introit: **Žalm 24**

píseň 639

modlitba

čtení: Lukáš 13, 6-9

píseň 295

text kázání: Exodus 20, 1-6

Milí přátelé, bratři a sestry,

ve středu 22. dubna byl den Země. Na různých místech planety se u této příležitosti konají různé akce s cílem podpořit ochranu životního prostředí. I zde v Růžďce nezůstáváme pozadu. Základní škola v pátek pořádala dopoledne s aktivitami pro děti, včera zase proběhla Železná sobota, kterou pořádalo sdružení dobrovolných hasičů a my jsme se mohli díky nim zbavit železných věcí a starých elektrospotřebičů. To jsou jistě chvályhodné činy a díky za to.

Co je vlastně Den země? Poprvé se uskutečnil 22. dubna 1970. Byl spojený jednak s ekologickým fórem, ale také s výzvou k manifestaci na ochranu naší planety. Do ulic různých měst tehdy vyšlo 20 milionů lidí a první Den Země tak zůstává největším jednodenním protestem v dějinách lidstva. Tolik wikipedie.

Je jistě hezké, že i dnes je na světě mnoho lidí, kterým záleží na přírodě a na životním prostředí. Otázka je, jestli to bude stačit. Vidíme válkou zničené velké oblasti, hořící rafinerie, ekologické katastrofy. Proti tomu příběh, který s vámi chci sdílet, se možná jeví ne tak zásadně. A přece vám ho řeknu. V tomto týdnu jsme v azylovém domě ve Slavíči vyklízeli staré harampádí. Bylo toho na dva menší nákladní vozy. Když jsme přijeli do sběrného dvora, tak pracovníci, kteří tam jsou na to třídění odpadů, se zděsili, kolik toho je. A řekli nám: „**S tím rovnou jeďte do Loučky na skládku.**“ A tak se jelo. Tam nám řekli, ať korbu vysypeme na určené místo. Tak jsme tak učinili. A co se dělo pak? Přijel buldozer a všechen ten netříděný odpad zahrnul hlínou. Hlava nám to nebrala. A tak člověka samozřejmě napadne otázka, jestli si jako společnost na tu ekologii jenom nehrajeme. Na jednu stranu jsou zde jistě lidé, kteří v ekologickém smýšlení to myslí upřímně. A třídí. A čistí. A pak jsou zde ti, kterým na tom nezáleží, anebo si přírody opravdu neváží.

Proč tomu tak je? Proč někdy vidíme v příkopech u cesty plno odpadků a v lesích černé skládky? Protože člověk ve své padlé přirozenosti táhne k sobectví. Chtělo by se mi říct, že člověk je od přírody sobecký. Ale to by si ta příroda nezasloužila. Od přírody to opravdu není. Ovšem člověk, který se nechá sobectvím ovládnout, ničí kolem sebe nejen přírodu, ale především vztahy. Sobecký člověk myslí jen na sebe a nic jiného nebo nikdo jiný ho nezajímá. Žít s takovým člověkem pak bývá velmi těžké. A tak řídit se sobectvím, jistě není dobrá volba pro budování vztahů. A myslím, že se to týká právě i přírody. I k přírodě je potřeba si pěstovat dobrý vztah. Mám-li k přírodě hezký vztah, pak se k ní jistě chovám ohleduplně a chci jí i chránit.

O ekologických aktivistech bychom jistě mohli říci, že k přírodě se nechovají sobecky, ale naopak mají k ní hezký vztah. K přírodě bychom měli mít hezký vztah ale i my křesťané. Ovšem naše chování k přírodě by neměl určovat vztah k přírodě, ale vztah k Bohu. Již ve druhé kapitole knihy Genesis je napsáno, že **Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.** Hospodin vlastně učinil člověka správcem země. A v přeneseném smyslu je vlastně člověk pověřen spravováním té Boží zahrádky na celé naší planetě. Jistě znáte, jak se o krajině vyjádřil svému psovi pan doktor (R. Hrušínský) ve Vesničko má středisková? „**Alpy tě ohromí, Karle, ale tohle, to tě dojme! Jen se na to podívej! Vidíš to? To není země, to je zahrádka! A jestli máš srdce, tak to musíš cítit.**“ Zahrádka Boží. Jestli máme srdce, jestli milujeme Boha, pak bychom měli milovat i celé jeho stvořitelské dílo. Pak bychom tedy měli mít i hezký vztah nejen k lidem, ale i k přírodě.

A teď si to, milí přátelé, představte. Máte své zahrádky. A rádi o ně pečujete. A představte si, že vám tu vaši zahrádku pořád bude někdo znečišťovat. Pořád vám tam bude házet odpadky anebo dělat ještě jiné škody. Jak vám bude? Budete smutní a naštvaní. A teď si představte naopak, že přijedete na zahradní párty k člověku, který vás pozval a kterého vy máte rádi. Napadlo by vás znečišťovat anebo ničit jeho zahradu? A proč ne? Bylo by to víc kvůli tomu, že jste ekologové, anebo kvůli tomu, že nechcete zarmoutit člověka, kterého máte rádi a on má rád vás? Jistě, slušný člověk to neudělá už ze své podstaty, ale mám za to, že tady jde především o ten vztah k tomu druhému člověku, ne jen o vztah k přírodě.

Chápete, co tím chci říci? **Křesťan nemá být pouze ekolog, který se klaní přírodě, žije pro ni a uctívá ji. Křesťan má být ten, který uctívá Hospodina a pouze Jemu se klaní.** A usiluje o to, naplňovat Boží vůli i tím, že má ve své správě zahrádku Boží, péči o přírodu, ale i o své bližní. Nicméně velikým nebezpečím ekologické ideologie je právě to, že se neklaní Stvořiteli, ale stvoření. Vždyť samotné pojmy, jako např. Matka země, matka příroda, anebo věta vycházející z této ideologie: „Země jako živá bytost, které se podřizujeme...“, směřují k tomu, aby se člověk odvrátil od Boha a začal se klanět stvoření, přírodě. Někteří lidé čerpají sílu z přírody, avšak je to tak v pořádku? Já rád také chodím do přírody, kochám se, dýchám čerstvý vzduch, ale právě tam lépe nalézám živého Boha. Děkuji mu za tu krásu kolem sebe a čerpám tam od Něj novou sílu Ducha svatého. Je v tom rozdíl čerpat sílu z přírody, např. ze stromů, anebo z Boha? Je! A

veliký! Už starozákonní Boží lid přece dostal jasný příkaz z Desatera: „**Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující.**

Bratři a sestry, odpradávná s tímto přikázáním měli lidé problém. Odpradávná měli potřebu svého boha vidět, zobrazit si ho. A tak si své bohy a modly vytvářeli podle svých marných představ. A odpradávná místo živému Bohu sloužili těmto svým představám a modlám. A **modlou se nám může dnes stát vlastně cokoliv. Cokoliv před čím se skláníme, cokoliv nebo kohokoliv uctíváme. Čemukoliv nebo komukoliv sloužíme, pro co žijeme.** A otázka je, jestli vlastně těm svým modlám někdy tak trochu neotročíme. A možná se to někomu nebude líbit, ale když si představíte ty své zahrádky a hospodárky, tak i ty se nám mohou stávat modlou. A to ve chvíli, kdy zapomínáme na Hospodina. Kdy vlastně nežijeme pro Hospodina, ale pro to své hospodářství. Abyste mi dobře rozuměli. Je jasné, že hospodářství vyžaduje svůj čas. Ale je důležité, s jakým postojem to dělám. Zda tím uctívám Hospodina, zda mám ještě s Pánem Ježíšem vztah, anebo jestli mám vztah už jenom k tomu svému hospodářství, ke své práci. Anebo jestli se mi to nakonec taky nestane tou otročinou. Jinými slovy zda žiji pro Boha a Jím je můj život naplněn, anebo jestli mne už naplňuje něco jiného. A není to samozřejmě jen o hospodářství. Jsou všelijaké různé, zábavné a lákavé náplně tohoto světa. Náplně, kterými můžeme naplnit svůj život a takto nahradit Boha, a přece to ale nebude ten pravý život v radosti, v pokoji a svobodě z Ducha svatého.

Co tím, milí přátelé, chci ale vlastně říci? Že bychom měli nechat zaplevelit své zahrádky? Že by lidé měli přestat hospodařit? Že bychom se měli přestat starat o zvířata a o přírodu? Naprosto ne! Nemělo by se nám ale nic z toho stát modlou. Neustále bychom si měli uvědomovat, že pravým majitelem té Boží zahrady je Hospodin. A my jen zahradníci a správci. Tedy ti, kteří jsou Bohem povoláni a posláni. Jak by to mělo tedy vypadat je názorně ukázáno v tom Ježíšově podobenství. „**Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl. Řekl vinaři: ‚Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?‘ On mu odpověděl: ‚Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.‘**“ Majitelem vinice v tom podobenství je Hospodin. Neplodným fíkovníkem pak člověk. Bůh zasadil člověka do zahrady Eden a víme, jak to s ním dopadlo. Ale není to jen o Adamovi a Evě. Je to o tobě i o mě. Jestliže nám Bůh vdechl život, pak jsme to i my, kdo jsme zasazeni do jeho Boží zahrady, nebo chcete-li, do jeho vinice. Ovšem z pohledu majitele vinice na nás Bůh nenalézá po mnohá léta žádné ovoce. A tak si nezasloužíme nic jiného, než opravdu vytnout. Avšak příkaz k vytnutí dostane vinař: **Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?** Kazit zem? Jistě, tady se nám hodí i to, že ten, kdo ničí přírodu, dělá něco, co se opravdu nelíbí ani Bohu. A tak běda těm, kdo ničí přírodu! Avšak víme, že kazit zem můžeme i svou duchovní nečistotou! A jestliže nás takto Svatý a Spravedlivý Bůh, jakožto majitel vinice vidí, pak si nezasloužíme nic jiného, než vytnout. Ale je tady tedy ten vinař, který denně pečuje o ten fíkovník. I když nenese ovoce, on denně k němu s láskou přichází a stará se o něj. A i nyní se přimlouvá, **pane, ponech ho ještě rok. Okopám ho a pohnojím. Snad příště ponese ovoce;** Koho zde můžeme vidět v roli toho vinaře? Samozřejmě Pána Ježíše Krista. Avšak povšimněme si jedné důležité věci. On má hezký vztah k fíkovníku, o který se stará, zároveň se mu ale neklaní, neslouží mu jako bohu. V tom podobenství vidíme, že ten vinař je poslušným služebníkem majitele vinice. Tak jako Ježíš je poslušný Syn svého Nebeského Otce. A tak v Pánu Ježíši máme i my přimlůvce, který se za nás neustále přimlouvá. A je to třeba? Co myslíte? Neseme už dobré ovoce, když nás tady neustále ponechává? Víme, že v Pánu Ježíši Kristu jsme uchováni pro věčný život. Ale příběh v tom podobenství zůstává otevřený. Proč? Snad abychom měli motivaci k nesení dobrého ovoce a abychom nekazili tuto zem. Nicméně Pán Ježíš říká, abychom Ho ve všem následovali. Abychom se v tomto světě po Něm stali těmi zahradníky nebo vinaři my. A abychom se modlili a přimlouvali za ty, kteří ještě nemohou nést Bohem požadované ovoce, protože ještě nepřijali Ježíše za svého Pána a Spasitele. A povšimněme si tedy ještě toho, že tak jako ten vinař v tom podobenství, anebo tak jako Ježíš, máme být i my těmi, kteří slouží Bohu a s Ním mají vztah. Zároveň ale máme mít také hezký vztah k těm zatím neplodným fíkovníkům, tedy i k přírodě. Obojí je tedy potřeba. Zůstávat ve vztahu s Bohem i s jeho stvořením. Necht' tedy naše veškerá péče o přírodu i o všechno Boží stvoření, o dítky Boží, je službou Bohu. Aby tomu tak bylo, je potřeba s Bohem nadále komunikovat a jen Jemu se klanět a jen Jeho uctívat. Amen. modlitba píseň 423

slovo poslání: Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (Jan 15,5)

požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 426